

Sygn. akt XI Ka 882/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Sławomir Kaczor Sędziowie: SO Ewa Bogusz – Patyra – spr.

SO Katarzyna Żmigrodzka

Protokolant: apl. sędz. Kamila Sawicka

przy udziale Prokuratora Urszuli Komor

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013 r.

sprawy J. R.

oskarżonego z art. 157 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 23 maja 2013 r. sygn. akt II K 1229/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę J. R. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Radzynie Podlaskim do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt **XI Ka 882/12**

UZASADNIENIE

J. R. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 26 maja 2012 roku w U., woj. (...), przy użyciu drewnianego kołka uderzył w głowę jadącego rowerem, drogą gruntową W. K., powodując tym samym jego upadek, a następnie kilkakrotnie uderzył nim w/w po całym ciele, wskutek czego pokrzywdzony doznał wstrząśnienia mózgu, złamania kości łokciowej prawej oraz stłuczenia łokcia lewego, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.,

II. w okresie od 2006 roku w czasie bliżej nie ustalonym d 26 maja 2012 roku w U. woj. (...) warunkach czynu ciągłego wielokrotnie groził W. K. pozbawieniem życia, przy czym wzbudziły one w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim wyrokiem z dnia 23 maja 2013r. uznał J. R. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i skazał go za czyn I wyczerpujący dyspozycję art. 157 § 1 k.k. na mocy tegoż artykułu na karę jednego roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za czyn II wyczerpujący dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na podstawie art. 190 § 1 k.k. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k.

i 86 § 1 k.k. orzeczone w ten sposób kary jednostkowe pozbawienia wolności Sąd połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę jednego roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie tak orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 4 lata. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego grzywnę w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnastu) złotych a na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz W. K. nawiązkę w kwocie 5 000 (pięciu tysięcy) złotych. Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania od dnia 26 do 28 maja 2012. r. uznając w ten sposób grzywnę za uiszczoną w wysokości 6 stawek dziennych. Ponadto Sąd zasądził za rzecz Skarbu Państwa kwotę 450 (czterystu pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty i 488 (czterysta osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem wydatków postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł **obrońca oskarżonego**. Na zasadzie art. 444 kpk zaskarżył wyrok w całości:

Na zasadzie art. 438 pkt. 1 i 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 366 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 i 167 k.p.k. objawiające się w niezapoznaniu się przez Sąd z materiałami wcześniejszych skarg składanych przez W. K., orzeczeniami kończącymi postępowanie i jednocześnie uznanie winy za rzekome groźby karalne w okresie od 2006 do 2012 r., przez co nie zostało ustalone czy za czyn objęty zarzutem nie toczyło się inne postępowanie (co stanowi negatywną przesłankę do skazania za czyn z pkt. II aktu oskarżenia) oraz nie została ustalona wiarygodność pokrzywdzonego i treść jego wcześniejszych zeznań opisujących zachowanie oskarżonego, które to okoliczności mają znaczenia dla oceny wiarygodności pokrzywdzonego;
2. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 12 k.k. poprzez uznanie, że rzekome groźby karalne złożone wg zeznań pokrzywdzonego „2 lata temu, 4 lata temu” stanowią czyn ciągły z rzekomymi groźbami wypowiedzianymi krytycznego dnia, podczas gdy nie sposób uznać, aby groźby wypowiedziane co dwa lata były dokonywane w krótkim odstępie czasu;
3. obrazę art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. objawiający się w niewskazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z jakich względów Sąd uznał, że rzekome groźby te były realne i z jakich powodów wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę spełnienia, tym bardziej że pokrzywdzony nie wskazał czy obawiał się spełnienia tych groźb;
4. obrazę art. 392 k.p.k. poprzez odczytanie zeznań M. W. bez bezpośredniego przesłuchania jej na rozprawie, pomimo tego, że jej zeznania są sprzeczne z zeznaniami świadka K. K. odnośnie istotnej okoliczności, mianowicie tego czy widzieli oskarżonego wracającego z miejsca rzekomego napadu czy nie i w tej sytuacji przesłuchanie tego świadka było niezbędne;
5. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych wątpliwości przemawiających na korzyść oskarżonego w postaci protokołu oględzin miejsca zdarzenia, gdzie stwierdzono: „Na drodze widoczne ślady znoszenia (bocznego poślizgu) koła. W rejonie roweru nie ujawniono żadnych śladów krwi oraz innych śladów, mogących mieć związek ze zdarzeniami.” oraz wniosków opinii biegłego z zakresu medycyny, który wskazując na mechanizm powstania urazów ujawnionych u pokrzywdzonego nie wykluczył powstania ich na skutek upadku z roweru bądź uderzenia w drzewo;
6. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. objawiające się w uznaniu winy oskarżonego pomimo licznych sprzeczności w zeznaniach świadków, dotyczących istotnych kwestii, odnoszących się do zachowania pokrzywdzonego i oskarżonego, przez co doszło do wadliwego uznania winy J. R..

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie, co powoduje konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Przede wszystkim słusznie podnosi skarżący, iż Sąd Rejonowy, dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego, pominął dowód w postaci protokołu oględzin miejsca zdarzenia, który w istotny sposób podważa wiarygodność relacji pokrzywdzonego odnośnie przebiegu zdarzenia z dnia 26 maja 2012r. Z treści tego dowodu wynika, że rower leżał na środku drogi gruntowej do B., na drodze widoczne były jedynie ślady znoszenia (bocznego poślizgu) koła, a w rejonie roweru nie ujawniono żadnych śladów krwi oraz innych śladów mogących mieć związek ze zdarzeniem (k 6-7). Dopelnieniem protokołu oględzin jest dokumentacja fotograficzna znajdująca się na k 65-66.

Nadto zasadnie wskazuje skarżący, iż Sąd Rejonowy nie przeprowadził dowodów pozwalających na ustalenie czy nie toczyło się postępowanie w przedmiocie gróźb karalnych jakie miał wypowiadać J. R. pod adresem W. K. przed dniem 26 maja 2012r, tym bardziej, że jak na rozprawie zeznał W. K., oskarżony wcześniej mu groził, była sprawa i umorzono postępowanie (k 102). Obowiązkiem Sądu Rejonowego było zatem podjęcie inicjatywy dowodowej i poczynienie ustaleń także w tym zakresie, wszak prawomocne umorzenie postępowania w przedmiocie gróźb, obligowałyby do czynienia ustaleń jedynie w zakresie tych zachowań oskarżonego z zarzutu aktu oskarżenia, które nie były objęte uprzednio prowadzonym postępowaniem. Nadto w przypadku uprzedniego prawomocnego zakończenia postępowania w przedmiocie gróźb wypowiedzianych w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru ustalić należało, czy zarzut aktu oskarżenia w sprawie niniejszej nie obejmuje fragmentu już osądzonego całego czynu ciągłego, co z kolei mogłoby przesądzać o zaistnieniu negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt. 7 k.p.k.

Już z tych względów koniecznym było uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy J. R. Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy przesłucha oskarżonego, oczywiście o ile nie skorzysta on z przysługującego mu prawa do odmowy złożenia wyjaśnień i udzielenia odpowiedzi na zadane pytania, prawidłowo stosując art. 389 kpk.

Szczegółowo przesłucha pokrzywdzonego, dążąc do precyzyjnego i chronologicznego odtworzenia przebiegu wydarzeń oraz zachowań oskarżonego, w tym sposobu zadawania uderzeń, przy czym ze względu na treść wyjaśnień J. R. (k 33) oraz zeznań G. G. (k 104v) rozważy zasadność przesłuchania W. K. z udziałem biegłego (art. 192 § 2 k.p.k.), a w razie istnienia ku temu podstaw, poddania pokrzywdzonego, za jego zgodą, stosownemu badaniu (art. 192 § 4 k.p.k.).

Nadto Sąd Rejonowy przesłucha M. W., zaś odnośnie pozostałych świadków może poprzestać na ujawnieniu ich zeznań zgodnie z art. 442 § 2 k.p.k. Uzupelni materiał dowodowy w zakresie uprzednio prowadzonego lub prowadzonych postępowań odnośnie gróźb karanych zgłaszanych przez W. K., których sprawcą miał być J. R., a także przeprowadzi dowody nieosobowe zgodnie z przepisami kpk i ewentualnie inne dowody z urzędu lub na wniosek stron, których potrzeba wyłoni się w toku postępowania.

Zgromadzony materiał dowodowy podda wnikliwej analizie. Oceny wszystkich dowodów dokona zgodnie z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w granicach określonych w art. 7 kpk oraz respektując zasady wynikające z art. 4 kpk. Na tej podstawie ustali stan faktyczny, który podda właściwej ocenie prawnej. W razie potrzeby Sąd Rejonowy swoje stanowisko uzasadni, zgodnie z wymogami art. 424 § 1 kpk.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 2 kpk orzekł jak w wyroku.